

Проф. др ДРАГОМИР СТОЈЧЕВИЋ
(1913—1986)

Поводом смрти проф. др Драгомира Стојчевића, редовног професора Правног факултета у Београду и дугогодишњег руководиоца и професора Правног факултета у Нишу, Редакциони одбор објављује говор проф. др Славољуба Поповића, дугогодишњег нашег професора одржан над гробом 21. 10. 1986. године у Београду.

I

Проф. др Драгомир Стојчевић као већ афирмисани научни радник прихватио се 1960. године да ради и на оснивању Правног факултета у Нишу. Од првих дана он је био управник Правног одсека јер је то био Правно-економски факултет, дакле, с пуним правом се може рећи да је он био први декан Правног факултета у Нишу. И права је срећа да је наш факултет имао на челу овакве људе. Проф. др Стојчевић је несебично преносио своја искуства и као научник и као организатор. Правни факултет у Нишу је врло брзо добио већи број способних и млађих научних радника који су били пред докторатом или су то у релативно кратком року постигли. Највећа заслуга за то припада свакако његовом декану проф. др Стојчевићу. Он је био човек сарадње и споразумевања и са крајње истанчаним духом за озбиљност посла који предузима. Зато је његов рад запажен и од форума и од млађих генерација.

Проф. др Стојчевић је поред функције руководиоца држао наставу из Римског права више од 10 година, а морао ју је напустити због других бројних обавеза. Проф. др Стојчевић је био не само опште признати научник, посебно у области романистике, већ и изврстан предавач. Он је био цењен и вољен како од студената који су га слушали и пред њим полагали испите, тако и од студената последипломаца и доктораната. Његова брига за факултет била је и брига за људе. Његова помоћ у разним видовима а посебно у саветима, била је драгоцене за млађе кадрове. Његов траг као професора и научника на овом факултету остаће трајно а његова бројна писана дела као стални спомен о овом дивном човеку и великом научнику.

Нека је слава професору Стојчевићу!

II

Говор проф. др СЛАВОЉУБА ПОПОВИЋА

Опраштам се од Драгомира у име генерације студената права уписаних 1931. године.

Вест о изненадној смрти Драгомира, деловала је као шок. Четири дана раније разговарао сам са сином Драгомира, који ме је обавестио да се Драгомир налази на рутинском лекарском прегледу, и да ће ускоро изаћи из болнице. Нажалост, човек је немоћан пред природом!

Са Драгомиром је отишао још један из наше генерације студената уписаних 1931. године. Врлине које су Драгомира красиле током целог живота, врло рано су се испољиле још за време студија. Драгомир се од првих дана студија истицао у дискусијама на семинарима, а полагао је одлично и испите. Факултет је завршио са одличним успехом. Још на студијама Драгомир је показао смисао за научни рад. Кратко време по завршетку студија, 1937. године је постао асистент у библиотеци Правног факултета у Београду. Већ у то време сарађивао је са проф. Рељом Поповићем, великим зналцем Римског права.

После ослобођења докторирао је међу првима из Римског права, а потом је стекао у кратким роковима сва професорска звања.

Иако су научне области којима смо се бавили различите, био сам врло близак са Драгомиром. Приликом оснивања Правно-економског факултета у Нишу 1960. године Драгомир ми је као првом декану тог Факултета, пружио драгоцену помоћ, јер је од првих дана постао управних Правног одсека Правно-економског факултета. Са својом познатом упорношћу, поред наставе коју је изводио из Римског права, он је поставио темеље организације Правног одсека, доцније Правног факултета у Нишу. Том приликом дошле су до пуног изражаја његове познате организаторске способности. Он нам је много помогао и у организовању административне службе на Факултету. Његов веома користан рад помиње се у свим јубиларним извештајима Правног факултета у Нишу.

Драгомир је у Нишу предавао више од 10 година Римско право. Наставу из Римског права је морао да напусти због својих других бројних обавеза. Студенти су понели најлепше успомене о Драгомиру као одличном предавачу, али и као наставнику који је умео да буде близак студентима и да разуме њихове проблеме.

Драгомир је оставио иза себе богат опус научног дела. Његов уџбеник, који је доживео 20 издања, представљао је штиво из кога су десетине хиљада правника стекла основна знања из Римског права. Био је васпитач бројних генерација правника не само на Правном факултету у Београду, већ и на другим правним факултетима: у Нишу, Новом Саду, Крагујевцу, Приштини, Бања Луци.

Његова латинска правна правила *DICTA ET REGULAE JURIS* од велике су користи не само правницима, већ и другим интелектуалцима. У тој књизи су скупљена правна правила и изреке римских правника, настале током 20 векова, кроз које је латински језик био правнички језик.

Драгомир је умео да за своје сараднике одабере најбоље студенте, тако да је данас на катедри Римског права оставио себи достојне наследнике.

Слаб вид који је имао од најранијих дана није га ометао у научном раду, јер је и поред тога успео да иза себе остави бројне чланке у домаћим и страним часописима.

Његов дух никад није мировао и био је увек спреман да са новим еланом проучава нове проблеме.

Драгомир је знао да са вештином педагога преноси знања на своје млађе сараднике и на своје студенте. Умео је да воли људе и своје сараднике. Његова битна особина била је велики хуманизам, јер сви који су долазили у контакт са њим, још при првом сусрету могли су да осете непосредност и топлину са којом је ступао у односе. Искреност и отвореност одисали су из његове целокупне личности. У сваком је гледао прво човека, коме треба отворено и људски прићи.

На подручју на коме је усредредио своје научно интересовање, Драгомир је заорао дубоку бразду и оставио за собом трајно дело. Располагао је великом енергијом, која га је увек подстицала на нова дела.

Драгомир је био врло друштвен и радознао човек. У млађим годинама се интензивно бавио планинарством. Доцније је са туристичким организацијама много путовао по Југославији, али је исто тако учествовао на бројним путовањима готово на свим континентима.

Драгомир је дуго година био и врло активан сарадник у Друштву за културну сарадњу Југославија — Француска. Његова упорност и ефикасност у извршавању задатака дошла је до изражаја и на пословима у Друштву Југославија — Француска.

Драгомир је био скроман и једноставан човек, одан пријатељ и друг, али и веома савестан у извршавању обавеза.

Смрт Драгомира представља ненадокнадив губитак првенствено за његову породицу, али исто тако и за науку Римског права.

Нека је слава Драгомиру!

Др СЛАВОЉУБ ПОПОВИЋ